

give sin Erklæring, og med denne Erklæring skal Sagen indgaae til høiere geistlige Forsatte; igjennem Provsten til Biskoppen, for at Biskoppen, inden han udtaler sin Bestemmelse — og ved den bliver det staaende — ogsaa kan tage i Betragtning, hvad Menighedsraadet har udtalt. Det var den ene Side af Sagen. Den anden Side er, at dersom Menighedsraadet samstemmer med Præsten med Hensyn til Nødvendigheden af dette Skridt, da vil selve Udelukkelsen faae en større Vægt, idet den skeer som en Handling af Præsten og Menigheden i Forening, selvfølgelig bifaldt af Stiftets Biskop. Naar den høitærede Minister derimod har fremhævet den Betænkkelighed, at Præsten kunde komme til at bryde det Taushedsløfte eller den Taushedspligt, der paaligger ham med Hensyn til hvad der maatte være ham betroet, troer jeg ikke, at dette kunde være at befrygte; thi dersom Noget er ham betroet, dersom Udelukkelsen grunder sig paa Noget, dette Sognebarn har betroet sin Præst, anseer jeg det som en Selvfølge, at naar han betroede sin Præst sin Sjæls Hjemmelighed, vilde han ogsaa lyde dennes Raad og afholde sig fra Næbveren. Da han altsaa følger Præstens Raad, bliver Sagen ikke forelagt Menighedsraadet. Jeg kan ikke tænke mig, at den, der har vilst sin Præst den store Tillid at bestynde for ham sin Brøde og saaledes i Ordets egentlige Forstand har gjort ham til sin Skriftefader, ikke skulde ville følge hans Raad, som fra Præstens Side kun kan tænkes at tilsigte hans eget Vel og fjerne ham fra Kommunionen for en Tid til bedre Beredelse. Et saadant Tilfælde vil ikke forekomme; men derimod vil det forekomme, at Noget imod sin Villie udelukkes paa Grund af aabenbar Forargelse i kirkelig eller sædelig Henseende, og da vil det være af Vigtighed, at Menighedsraadets Erklæring derom er tilveiebragt, at Sagen ikke blot forhandles mellem Præsten, Provsten og Biskoppen, uden at Raadet hører et Ord derom eller faaer Leilighed til at indlægge et Ord, men at Menigheden, i hvilken den Paagjældende lever, ogsaa faaer Leilighed til gennem sit Menighedsraad at udtale sin Dom og Mening om den Paagjældendes Forhold.

Jeg skal nu gaae over til den 23de Paragraph. Den ærede 4de Landstingsmand for 6te Kreds (Strøm) fandt, at det vilde være meget skadeligt at give Menigheden denne Indvirkning paa Valget. Han talte, som om der var kun det Alternativ, at enten skulde Regjeringen eller Menigheden vælge. Ja, dersom det var tilfaldet saaledes, vilde jeg lade det blive, som det er; men nu forholder det sig saa, at Regjeringen igjennem Ministeren siger: vi mangler tilstrækkelige Oplysninger om, hvad der just paa det Sted maatte ønskes og behøves, om, hvilken Mand just de Beboere have Tillid og Fortrolighed til. Disse Oplysninger kunne nu gives igjennem Menighedsraadet. Det skal ikke have Valgret, men en raadgivende Stemme, paa hvilken Ministeren selv har sagt, at han vilde lægge stor Vægt. Men jeg troer rigtig nok, at det vilde være rigtigt, at det Endringsforslag vedtages, som af 3 Medlemmer er stillet, at det ikke skal give sin Erklæring over alle de Ansøgninger, der indkomme — maaskee 40 til 50 — hvor det kunde være udfat for at anbefale en Mand, som Ministeriet aldeles ikke kunde ansee kvalificeret til dette Kald. Ministeriet hør henlede Opmærksomheden paa et større eller mindre Antal, som det anseer for kvalificeret, og saa kan Menighedsraadet lægge sin Stemmes Vægt til een af disse Mænd. Det vilde dog ikke være umuligt, at de kunde faae En udenfor den nævnte Kreds, dersom de kunde fremhæve saa vigtige Anbefalingsgrunde, at de med Rette kunde bestemme Ministeren til at foretrække ham. Det er da efter min Mening hensigtsmæssigt at give Menigheden en saadan Ret. Den kan afgive en vigtig Veiledning for Ministeren med Hensyn til den Indstilling, han skal gjøre til Hans Majestæt Kongen. Den samme ærede Landstingsmand gjorde den Indvending, at Udøvelsen af denne Ret blev overladt til saa overmaade saa Mænd; han sagde, at der i Reglen kun vilde blive 4 Medlemmer i et saadant Menighedsraad, og saa vilde de 3 eller endog kun de 2 komme til at afgjøre Sagen. Jeg vil dog erindre om, at det skal være Pastoratets samlede Menighedsraad, der skulde afgive Erklæringen, og det vil da i Almindelighed blive 8